

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 6ης Ιουνίου 2002 *

Στην υπόθεση T-105/01,

Società Lavori Impianti Metano Sicilia (SLIM Sicilia), με έδρα τις Συρακούσες (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους N. Saitta, F. Saitta, M. Siragusa, F. M. Moretti και C. Lanciani, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον H. Van Vliet, επικουρούμενο από τον M. Moretto, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως που προκύπτει από το έγγραφο το οποίο απευθύνθηκε, στις 12 Δεκεμβρίου 2000, στην Ιταλική Κυβέρ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

νηση και με την οποία η Επιτροπή αρνείται να παρατείνει την προθεσμία για την υποβολή αιτήσεως οριστικής πληρωμής και κλεισίματος του φακέλου που αφορά τη χρηματοδοτική συνδρομή 840503013/001 που χορήγησε το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως για τη σύνδεση των Συρακουσών με το δίκτυο διαθέσεως μεθανίου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, J. Pirrung και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Κανονιστικό πλαίσιο

Κοινοτικό δίκαιο

¹ Το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΤΠΑ) δημιουργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 724/75 του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ.

14/001, σ. 10). Ο κανονισμός αυτός, που τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 214/79 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 14/001, σ. 23), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3325/80 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 14/002, σ. 33), περιλαμβάνει, στα άρθρα 4 έως 12 αυτού, τις διατάξεις σχετικά με τις κοινοτικές ενέργειες υποστηρίξεως των μέτρων περί περιφερειακής πολιτικής που θεσπίζουν τα κράτη μέλη. Από 1ης Ιανουαρίου 1985, ο κανονισμός 724/75 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1787/84 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 1984, για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΕ L 169, σ. 1).

2 Το 1988, το καθεστώς των διαρθρωτικών ταμείων μεταρρυθμίστηκε. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2052/88, της 24ης Ιουνίου 1988 (ΕΕ L 185, σ. 9), το Συμβούλιο θέσπισε τις διατάξεις σχετικά με την αποστολή των διαρθρωτικών ταμείων, την αποτελεσματικότητά τους καθώς και τον συντονισμό των παρεμβάσεών τους μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων. Στις 19 Δεκεμβρίου 1988, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4254/88 όσον αφορά το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΕ L 374, σ. 15). Ο τελευταίος αυτός κανονισμός αντικατέστησε τον κανονισμό 1787/84.

3 Στο πλαίσιο εφαρμογής της κανονιστικής ρυθμίσεως περί των διαρθρωτικών ταμείων, ανέκυψαν προβλήματα σε επίπεδο προϋπολογισμού λόγω του ότι, στην περίπτωση ορισμένων σχεδίων, είχε παρέλθει μια μακρά περίοδος μεταξύ της αναλήψεως της δαπάνης από τον κοινοτικό προϋπολογισμό και της οριστικής περάτωσης του σχεδίου. Η τελευταία επέρχεται με την καταβολή του τελικού υπολοίπου μετά την υλική αποπεράτωση του σχεδίου και υπό την προϋπόθεση ότι ο οικονομικός έλεγχος που βαρύνει το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος έχει θετική έκβαση. Οι παρατηρηθείσες συναφώς καθυστερήσεις επέσυραν τις επικρίσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Προς αντιμετώπιση της καταστάσεως αυτής, το Συμβούλιο, στο πλαίσιο νέας μεταρρυθμίσεως των διαρθρωτικών ταμείων που πραγματοποιήθηκε το 1993, τροποποίησε τους κανονισμούς 2052/88 και 4254/88, παρεμβάλλοντας ορισμένες μεταβατικές διατάξεις με σκοπό να επιλυθεί το πρόβλημα των σχεδίων για τα οποία η χρηματοδοτική συνδρομή είχε αποφασιστεί πριν την 1η Ιανουαρίου 1989, αλλά δεν είχαν ακόμη αποτελέσει αντικείμενο οριστικού κλεισίματος.

4 Συναφώς, από το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 2052/88, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/93 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1993

(ΕΕ L 193, σ. 5), προκύπτει ότι «η χορήγηση συνδρομής για σχέδια τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο απόφασης χορήγησης συνδρομής προ της 1ης Ιανουαρίου 1989» έπρεπε να κλείσει οριστικά το αργότερο έως τις 30 Σεπτεμβρίου 1995.

- 5 Όσον αφορά το ΕΤΠΑ, το άρθρο 12 του κανονισμού 4254/88, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2083/93 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1993 (ΕΕ L 193, σ. 34), προβλέπει:

«Μεταβατικές διατάξεις

Τα τμήματα των ποσών που έχουν αναληφθεί για την παροχή συνδρομής σε σχέδια για τα οποία αποφάσισε η Επιτροπή πριν από την 1η Ιανουαρίου 1989 δυνάμει του ΕΤΠΑ και τα οποία δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο αίτησης οριστικής πληρωμής στην Επιτροπή πριν από τις 31 Μαρτίου 1995 αποδεσμεύονται αυτεπαγγέλτως από την Επιτροπή το αργότερο έως τις 30 Σεπτεμβρίου 1995, με την επιφύλαξη των σχεδίων που έχουν ανασταλεί για δικαστικούς λόγους.»

Ιταλικό δίκαιο

- 6 Το σχέδιο στο οποίο αναφέρεται η παρούσα διαφορά εντάσσεται στο πρόγραμμα συνδέσεως του Mezzogiorno (ιταλικού νότου) στο δίκτυο διανομής μεθανίου. Το πρόγραμμα αυτό βασίζεται στο άρθρο 11 του ιταλικού νόμου 784, της 28ης Νοεμβρίου 1980 (στο εξής: νόμος 784), όπως τροποποιήθηκε με τον ιταλικό νόμο 51, της 26ης Φεβρουαρίου 1982. Κατά το άρθρο 11, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του νόμου

784, που προσκόμισε η προσφεύγουσα, το πρόγραμμα παροχής μεθανίου στο Mezzogiorno πρέπει να εγκριθεί από τη διυπουργική επιτροπή οικονομικού προγραμματισμού (Comitato Interministeriale di Programmazione Economica, στο εξής: CIPE). Ο νόμος 784 επιτρέπει, με το άρθρο 11, τρίτο εδάφιο, τη δαπάνη 605 δισεκατομμυρίων ιταλικών λιρών (ITL) για την εθνική χρηματοδότηση του προγράμματος αυτού. Εναπόκειται στη CIPE να καθορίσει τα κριτήρια και τις λεπτομέρειες για τη χορήγηση των χρηματοδοτικών συνδρομών. Οι συνδρομές αυτές χορηγήθηκαν με απόφαση του Υπουργού Θησαυροφυλακίου κατόπιν τεχνικής μελέτης από το Cassa per il Mezzogiorno (Ταμείο για το Mezzogiorno) (άρθρο 11, δέκατο τρίτο εδάφιο). Οι εθνικές συνδρομές, καθώς και οι χορηγηθείσες από το ΕΤΠΑ, καταβάλλονται στους δικαιούχους από το Cassa depositi e prestiti (Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, στο εξής: Cassa DD.PP.) (άρθρο 11, δέκατο τέταρτο εδάφιο). Ο νόμος 784 επιτρέπει ειδικότερα τη χορήγηση, στις κοινότητες ή σε ενώσεις κοινοτήτων (Consorzi), χρηματοδοτικών συνδρομών υπό μορφή κεφαλαίου ή επιδοτήσεως επιτοκίου (άρθρο 11, δέκατο τέταρτο εδάφιο, σημεία 1 και 2).

Περιστατικά

7 Με την απόφαση C(84) 1819/242, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, απευθυνθείσα αυθημερόν στην Ιταλική Δημοκρατία, η Επιτροπή χορήγησε χρηματοδοτική συνδρομή δυνάμει του ΕΤΠΑ στο σχέδιο συνδέσεως της πόλεως των Συρακουσών με το δίκτυο διανομής μεθανίου. Η συνδρομή του ΕΤΠΑ ανερχόταν στο 40 % του κόστους του σχεδίου (εκτιμώμενου σε 27,5 δισεκατομμύρια ITL) και, επομένως, στο ανώτατο ποσό των 11 δισεκατομμυρίων ITL. Σύμφωνα με το παράρτημα της αποφάσεως αυτής, η υπεύνη για την πραγματοποίηση του σχεδίου αρχή ήταν η πόλη των Συρακουσών. Είχε προβλεφθεί ότι οι εργασίες έπρεπε να πραγματοποιηθούν μεταξύ Ιανουαρίου 1984 και Δεκεμβρίου 1986. Με απόφαση του Υπουργού Θησαυροφυλακίου της 31ης Οκτωβρίου 1983, το Ιταλικό Δημόσιο χορήγησε, βάσει του άρθρου 11, τέταρτο εδάφιο, του νόμου 784, εθνική χρηματοδοτική συνδρομή της οποίας το ύψος καθορίστηκε επίσης σε 11 δισεκατομμύρια ITL.

8 Η πόλη των Συρακουσών ανέθεσε την πραγματοποίηση του σχεδίου στην προσφεύγουσα, βάσει συμβάσεως παραχωρήσεως συναφθείσα τον Δεκέμβριο του 1983 (στο εξής: σύμβαση παραχωρήσεως)

9 Το άρθρο 20 της συμβάσεως αυτής ορίζει:

«Η δημοτική διοίκηση, ορίζοντας τον ανάδοχο, θα υποβάλει, εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών, την αίτηση για την υπαγωγή στη χρηματοδοτική συνδρομή που προβλέπει το άρθρο 11, τέταρτο εδάφιο, περίπτωση 1, του νόμου 784 της 28ης Νοεμβρίου 1980, καθώς και στη χρηματοδοτική συνδρομή που προβλέπει ο κανονισμός ΕΤΠΑ-ΕΟΚ 724/75 και θα εξουσιοδοτήσει το Cassa del Mezzogiorno για την υποβολή της αιτήσεως στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως.

Ο ανάδοχος θα υποβάλει στο Υπουργείο Οησαυροφυλακίου και στο Cassa del Mezzogiorno αίτηση υπαγωγής στις ενισχύσεις που προβλέπει το άρθρο 11, τέταρτο εδάφιο, περίπτωση 2, του νόμου 784/80.

Ο Δήμος αναθέτει, κατά το μέτρο του δυνατού, στον ανάδοχο τη φροντίδα εισπράξεως των ποσών που προέρχονται από τις προαναφερθείσες χρηματοδοτικές συνδρομές ανάλογα με τον ρυθμό που αυτές πιστώνονται στη δημοτική διοίκηση.

Σε κάθε περίπτωση, ο ανάδοχος αναλαμβάνει ρητώς την απ' ευθείας χρηματοδότηση των δαπανών που δεν καλύπτονται από τις προαναφερθείσες ενισχύσεις.»

10 Σύμφωνα με ό,τι αναφέρει η προσφεύγουσα για τη σχετική ιταλική νομοθεσία και τη σύμβαση παραχωρήσεως, μια τέτοια παραχώρηση συνεπάγεται ότι ο ανάδοχος

αναλαμβάνει, μόνος του, τη μέριμνα χρηματοδότησεως του έργου αντί και για λογαριασμό του παραχωρούντος δήμου. Προς τούτο, ο ανάδοχος δικαιούται στην εκ μέρους του δήμου καταβολή των εθνικών και κοινοτικών χρηματοδοτικών συνδρομών που χορηγήθηκαν στον δήμο. Αντιθέτως, ο ανάδοχος οφείλει να χρηματοδοτήσει ο ίδιος τις δαπάνες του σχεδίου που δεν καλύπτονται από τις χρηματοδοτικές συνδρομές. Η αμοιβή του αναδόχου συνίσταται όχι στην τιμή που του καταβάλλει η διοίκηση, αλλά στην άδεια να εκμεταλλεύεται εν συνεχεία το έργο και να κρατεί για λογαριασμό του τα έσοδα εκμεταλλεύσεως.

- 11 Η καταβολή της κοινοτικής συνδρομής πραγματοποιήθηκε με δόσεις, οι οποίες καταβλήθηκαν από την Επιτροπή στο ιταλικό Υπουργείο Θησαυροφυλακίου και απ' αυτό στον Δήμο των Συρακουσών, ο οποίος κατέβαλε τα ποσά αυτά στην προσφεύγουσα. Η καταβολή προς την προσφεύγουσα πραγματοποιούνταν σε συνάρτηση με τις διάφορες καταστάσεις προόδου των έργων (στο εξής: ΚΠΕ) που καταρτίζονταν ανάλογα με την πρόοδο αυτή.
- 12 Στις 31 Αυγούστου 1989, καταρτίστηκε η πρώτη τελική ΚΠΕ για τα έργα που εκτελέστηκαν έως τις 3 Μαρτίου 1989. Σύμφωνα με αυτή την ΚΠΕ, τα εκτελεσθέντα έργα αντιστοιχούσαν στο ποσό των 24 110 190 502 ITL.
- 13 Ο Δήμος των Συρακουσών προέβη σε έλεγχο που οδήγησε σε αμφισβήτηση μεταξύ του Δήμου και της προσφεύγουσας. Κατά την έκθεση ελέγχου της 12ης Οκτωβρίου 1991, το κόστος του έργου το οποίο μπορούσε να αναγνωριστεί ανερχόταν μόλις στα 21 395 087 275 ITL. Σύμφωνα με τους ελεγκτές, τα έργα τα οποία είχαν προβλεφθεί αρχικά με το σχέδιο είχαν μικρότερο κόστος από εκείνο που είχε προβλεφθεί και υπαχθεί στις χρηματοδοτικές συνδρομές. Οι ελεγκτές ανέφεραν ότι, αν η προσφεύγουσα επιθυμούσε να λάβει χρηματοδοτική συνδρομή ύψους εγγύτερου προς εκείνο που είχε αρχικά προβλεφθεί, όφειλε ενδεχομένως να εκτελέσει άλλα έργα στο πλαίσιο μιας παραλλαγής του σχεδίου επεκτάσεως του δικτύου διανομής.

- 14 Επακολούθησαν διαδικασία διαιτησίας και ένδικη διαφορά ενώπιον των ιταλικών διοικητικών δικαστηρίων. Κατόπιν αποφάσεως του περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου της Σικελίας της 22ας Νοεμβρίου 1993, πραγματοποιήθηκε νέος έλεγχος από τις 16 Νοεμβρίου 1994. Ο έλεγχος αυτός περατώθηκε στις 8 Ιουλίου 1995. Ο νέος ελεγκτής έλαβε υπόψη τα πρόσθετα έργα που εκτέλεσε η προσφεύγουσα μεταξύ 4 Μαρτίου 1989 και 13 Απριλίου 1995. Σύμφωνα με την τελική ΚΠΕ που εγκρίθηκε μετά τον έλεγχο αυτό, το κόστος του σχεδίου ανερχόταν σε 26 037 671 249 ITL.
- 15 Στις 25 Ιουλίου 1995, ο Δήμος των Συρακουσών δέχθηκε τα αποτελέσματα του δευτέρου ελέγχου.
- 16 Στο μεταξύ, ήτοι στις 29 Μαρτίου 1995, το ιταλικό Υπουργείο Προϋπολογισμού απέστειλε στην Επιτροπή κατάλογο έργων για τα οποία είχε ζητήσει παράταση της προθεσμίας προς κατάθεση της αιτήσεως οριστικής πληρωμής εξαιτίας της αναστολής για δικαστικούς λόγους, σύμφωνα με το άρθρο 12 του κανονισμού 4254/88, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2083/93. Το επίδικο σχέδιο περιλαμβανόταν στον κατάλογο αυτόν.
- 17 Στις 25 Οκτωβρίου 1996, το Υπουργείο Βιομηχανίας πληροφόρησε το Υπουργείο Θησαυροφυλακίου και το Υπουργείο Προϋπολογισμού ότι τα σχέδια για τα οποία είχε ζητηθεί παράταση της προθεσμίας υποβολής της αιτήσεως οριστικής πληρωμής «[μπορούσαν] να θεωρηθούν ότι είχαν παραταθεί de facto». Ωστόσο, η Επιτροπή δεν είχε λάβει καμία σχετική απόφαση.
- 18 Με απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1996, το Υπουργείο Θησαυροφυλακίου όρισε την 7η Απριλίου 1995 ως ημερομηνία περατώσεως των έργων του επίδικου σχεδίου και ενέκρινε, για το συνολικό ποσό των 25 095 000 000 ITL τις δαπάνες που είχαν γίνει δεκτές στο πλαίσιο του σχεδίου. Στις 12 Δεκεμβρίου 1996, η Cassa DD.PP. κατέβαλε

την προκαταβολή για την τελευταία δόση χρηματοδότησεως στον Δήμο των Συρακουσών. Η Επιτροπή δεν ενημερώθηκε σχετικά. Στις 30 Δεκεμβρίου 1996, η Cassa DD.PP. πληροφόρησε το Υπουργείο Βιομηχανίας ότι, βάσει των οριστικών εγγράφων σχετικά με τις δαπάνες, αποφασίστηκε η πληρωμή του υπολοίπου των 2 703 916 079 ITL, καλώντας το ίδιο υπουργείο να αποστείλει στο ΕΤΠΑ αίτηση διαθέσεως του ποσού των 456 060 000 ITL προς εξόφληση της συνδρομής — ποσό το οποίο η Cassa κατέβαλε εκ των προτέρων, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία. Με απόφαση του Δήμου των Συρακουσών, της 16ης Ιανουαρίου 1997, το ποσό των 2 703 913 080 ITL καταβλήθηκε στην προσφεύγουσα.

19 Κατά το έτος 1999, ορίστηκαν καταληκτικές προθεσμίες προκειμένου οι ιταλικές αρχές να λάβουν και να εξακριβώσουν τα έγγραφα που βεβαίωναν ότι τα σχέδια, για τα οποία είχε ζητηθεί παράταση της προθεσμίας προς υποβολή της αιτήσεως τελικής πληρωμής, είχαν ανασταλεί για δικαστικούς λόγους. Στις αρχές του έτους 2000, η Επιτροπή έλαβε τα αποτελέσματα των προαναφερομένων ελέγχων. Όσον αφορά το επίδικο σχέδιο, η Επιτροπή έλαβε δελτίο ελέγχου από το οποίο προέκυπτε ότι ο έλεγχος αυτός είχε πραγματοποιηθεί στις 11 Οκτωβρίου 1999. Με την ευκαιρία αυτή, η Επιτροπή πληροφορήθηκε ότι τα έργα εκτελέσεως του σχεδίου που είχαν προβλεφθεί αρχικά αποπερατώθηκαν τον Μάρτιο του 1989 και η αποτίμηση των έργων υπήρξε αντικείμενο δικαστικής διαφοράς. Πληροφορήθηκε επίσης ότι είχαν εκτελεστεί συμπληρωματικά έργα και ότι τα τελευταία συνεχίζονταν ακόμη την 31η Μαρτίου 1995 (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω). Βάσει των πληροφοριών αυτών, η Επιτροπή έκρινε ότι το σχέδιο δεν είχε ανασταλεί κατόπιν των δικαστικών διαδικασιών των οποίων γίνεται επίκληση.

20 Με έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 2000, που είναι η προσβαλλόμενη απόφαση στην παρούσα προσφυγή, η Επιτροπή ανέφερε στην Ιταλική Κυβέρνηση ότι δεν μπορούσε να δώσει ευνοϊκή απάντηση στην αίτηση παρατάσεως της προθεσμίας για μια σειρά σχεδίων, μεταξύ των οποίων το επίδικο σχέδιο, και πρότεινε στην Ιταλική Κυβέρνηση να κλείσει, μεταξύ άλλων, το εν λόγω σχέδιο. Σε παράρτημα του εν λόγω εγγράφου, η Επιτροπή ανέφερε ότι το ποσό των επιλέξιμων δαπανών για την επένδυση αυτή ανερχόταν σε 23 930 772 264 ITL, ενώ το ποσό που προβλέπει η

απόφαση χορηγήσεως ανερχόταν σε 27 500 000 000 ITL. Κατά συνέπεια, αντί της αρχικώς χορηγηθείσας χρηματοδοτικής συνδρομής, της οποίας το ανώτατο ποσό ανερχόταν σε 11 δισεκατομμύρια ITL, το οφειλόμενο ποσό μειώθηκε σε 9 572 308 905 ITL (ήτοι 40 % των αναληφθεισών δαπανών), ποσό καταβληθέν ήδη (με εξαίρεση ένα ποσό 8 905 ITL του οποίου η καταβολή είχε ανακοινωθεί) πριν την 31η Μαρτίου 1995.

- 21 Με το έγγραφο αυτό, η Επιτροπή κάλεσε τις ιταλικές αρχές να της κοινοποιήσουν, εντός προθεσμίας τριών εβδομάδων, τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις τους. Με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 2000, το Υπουργείο Θησαυροφυλακίου γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι δεν είχε καμία παρατήρηση σχετική με το έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 2000 και την πρόταση κλεισίματος του φακέλου που το έγγραφο αυτό περιείχε.
- 22 Στις 9 Ιανουαρίου 2001, το Υπουργείο Θησαυροφυλακίου κοινοποίησε την απόρριψη της αιτήσεως παρατάσεως στον Δήμο των Συρακουσών και, προς πληροφόρηση, στο Υπουργείο Βιομηχανίας. Με έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2001, το οποίο η προσφεύγουσα έλαβε στις 5 Μαρτίου 2001, το Υπουργείο Βιομηχανίας πληροφόρησε την προσφεύγουσα ως προς την απόφαση αυτή, παρατηρώντας ότι το τμήμα της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής που κρίθηκε μη επιλέξιμο έπρεπε, κατά συνέπεια, να βαρύνει την προσφεύγουσα.
- 23 Η προσφεύγουσα προσέβαλε τα έγγραφα αυτά ενώπιον του περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου της Σικελίας με σκοπό να επιτύχει την ακύρωσή τους.
- 24 Παραλλήλως, προσπάθησε να προμηθευτεί το κείμενο του από 12 Δεκεμβρίου 2000 εγγράφου της Επιτροπής, αφενός, από την Επιτροπή, η οποία την κάλεσε να απευθυνθεί στις ιταλικές αρχές, και, αφετέρου, από τις ιταλικές αρχές. Στις 11 Απριλίου 2000, η προσφεύγουσα έλαβε αντίγραφο του εγγράφου αυτού από το Υπουργείο Θησαυροφυλακίου.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 25 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Μαΐου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2000 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) στο μέτρο που ενδιαφέρει την προσφεύγουσα και, επικουρικώς, την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως στο μέτρο που αυτή ορίζει, για την προσφεύγουσα, τις «δηλωθείσες δαπάνες» πριν την 31η Μαρτίου 1995 σε 23 930 772 264 ITL αντί των 24 110 190 502 ITL ή σε οποιοδήποτε άλλο υψηλότερο ποσό.
- 26 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 27 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως προφανώς अपαραδέκτη·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 28 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής που προέβαλε η Επιτροπή·

- να δεχθεί την προσφυγή σύμφωνα με τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

- ²⁹ Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, χωρίς να εισέλθει στην εξέταση της ουσίας, μπορεί να αποφανθεί επί του παραδεκτού προσφυγής κατόπιν αιτήσεως διαδίκου. Βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι είναι επαρκώς ενημερωμένο από τη δικογραφία και δεν χρειάζεται να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ³⁰ Η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Προβάλλει ότι η προσφεύγουσα δεν είναι ούτε δικαιούχος ούτε αποδέκτης της επίδικης χρηματοδοτικής συνδρομής και δεν αναφέρεται ούτε στην απόφαση χορηγήσεως της συνδρομής αυτής ούτε στην προσβαλλόμενη απόφαση. Δεν υφίσταται καμία άμεση σχέση μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα είναι απλώς αντισυμβαλλόμενος του δικαιούχου της ενισχύσεως, δηλαδή της δημοσίας αρχής που έχει την ευθύνη εκτελέσεως του σχεδίου.

- 31 Κατά την Επιτροπή, το έννομο αποτέλεσμα που φοβάται η προσφεύγουσα είναι ότι θα πρέπει να υποστεί το πρόσθετο κόστος που σχετίζεται με την επένδυση. Η Επιτροπή φρονεί ότι το αποτέλεσμα αυτό δεν απορρέει ούτε από την προσβαλλόμενη απόφαση ούτε από το κοινοτικό δίκαιο, αλλά αποκλειστικά από την απόφαση του Δήμου των Συρακουσών να εξαρτήσει την παραχώρηση των έργων από την υποχρέωση, για τον ανάδοχο, να αναλάβει ο ίδιος όλα τα έξοδα τα οποία δεν καλύπτονται από την εθνική ή την κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή. Στην απόφαση αυτή οφείλεται το άρθρο 20 της συμβάσεως παραχωρήσεως. Η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι αν δεν υπήρχε η ρήτρα αυτή ο Δήμος των Συρακουσών θα αναλάμβανε τις δαπάνες που δεν κάλυπταν η εθνική ή η κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η προσφεύγουσα δέχθηκε το άρθρο 20 της συμβάσεως παραχωρήσεως και έτσι αποδέχθηκε τον κίνδυνο αναλήψεως των δαπανών που δεν καλύπτουν οι χρηματοδοτικές συνδρομές.
- 32 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επιβάλλει την απόδοση του ποσού που καταβλήθηκε στην προσφεύγουσα το οποίο υπερβαίνει το οριστικό ποσό της κοινοτικής συνδρομής που προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 33 Η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αναπτύσσει άμεσα έννομα αποτελέσματα έναντι αυτής, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εκτελεστική πράξη, διακριτικής ή όχι ευχέρειας, του Ιταλικού Δημοσίου που είναι ο αποδέκτης της αποφάσεως.
- 34 Ισχυρίζεται ότι η σύμβαση παραχωρήσεως έχει ως συνέπεια ότι η ίδια η προσφεύγουσα καθίσταται ο «δικαιούχος» των χρηματοδοτικών συνδρομών και, επομένως, ο πραγματικός αποδέκτης κάθε αποφάσεως της Επιτροπής στο πλαίσιο αυτό. Περιγράφει λεπτομερώς το ιταλικό σύστημα «παραχωρήσεως κατασκευής και εκμεταλλεύσεως» και το κανονιστικό πλαίσιο του σχεδίου σύμφωνα με το ιταλικό δίκαιο.
- 35 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το κύριο αποτέλεσμα της προσβαλλόμενης αποφάσεως είναι να μειώνει το ποσό της κοινοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε για το επίδικο σχέδιο από 11 δισεκατομμύρια ΙΤΛ σε 9 572 308 905 ΙΤΛ. Προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν λαμβάνει υπόψη, στην ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής, το έννομο αποτέλεσμα της προσβαλλόμενης αποφάσεως που συνίσταται στη «μερική περικοπή

της χρηματοδοτικής συνδρομής» και ότι στήριξε την επιχειρηματολογία της αποκλειστικά στην επιβάρυνση που συνίσταται, για την προσφεύγουσα, στην υποχρέωση αναλήψεως του πρόσθετου κόστους της επενδύσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η περικοπή του δικαιώματός της στη χρηματοδοτική παρέμβαση του ΕΤΠΑ συνεπάγεται αυτόματα σημαντικότερη άμεση χρηματοδοτική δέσμευση, πράγμα που αποτελεί το άμεσο αποτέλεσμα της αποφάσεως το οποίο, για να επέλθει, δεν χρειάζεται άλλες πράξεις εκ μέρους του κράτους μέλους ή του δήμου.

36 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι, δεχόμενη το άρθρο 20 της συμβάσεως παραχωρήσεως, αποδέχθηκε τον κίνδυνο να αναλάβει εξ ολοκλήρου το τμήμα της προβλεπόμενης χρηματοδοτήσεως που θα βάρυνε το ΕΤΠΑ σε περίπτωση κατά την οποία η Επιτροπή θα αποφάσιζε να μη χορηγήσει τη χρηματοδοτική συνδρομή της. Ισχυρίζεται ότι, με τη σύμβαση παραχωρήσεως, εξάρτησε την εκτέλεση των έργων από την αναβλητική προϋπόθεση υπαγωγής του σχεδίου στην εθνική και κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή.

37 Η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της επιβάλλει, επιπλέον, την υποχρέωση να αποδώσει στο Ιταλικό Δημόσιο το υπόλοιπο της χρηματοδοτικής συνδρομής που αυτό είχε καταβάλει στην προσφεύγουσα, για το οποίο όμως προβλήθηκε άρνηση καταβολής με την προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά την προσφεύγουσα, η υποχρέωση αυτή απορρέει ευθέως από την προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζονται άλλα μέτρα εκ μέρους του δημοσίου ή του δήμου.

38 Η προσφεύγουσα συνάγει από τα προεκτεθέντα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ανέπτυξε έναντι αυτής άμεσες «σαφείς» συνέπειες, χωρίς καμία πρόσθετη παρέμβαση εκ μέρους της ιταλικής διοικήσεως.

39 Εξάλλου, προβάλλει ότι η νομολογία δεν επιβάλλει καν ένα τέτοιο άμεσο «σαφές» αποτέλεσμα. Πράγματι, γίνεται δεκτό ότι μια απόφαση μπορεί να αφορά άμεσα έναν πολίτη όχι μόνον όταν δεν χρειάζεται καμία πρόσθετη παρέμβαση εκ μέρους των εθνικών αρχών, αλλά και όταν υπάρχει άμεσο «ουσιαστικό» αποτέλεσμα δηλαδή, όταν η πράξη επιβάλλει, ασφαλώς, εθνικό μέτρο εκτελέσεως, είναι όμως δυνατό να προβλεφθεί με βεβαιότητα ή με πολύ μεγάλη πιθανότητα ότι το μέτρο εκτελέσεως θα θίξει αυτόν τον πολίτη.

- 40 Υποστηρίζει ότι η δυνατότητα για το Ιταλικό Δημόσιο να μη δώσει συνέχεια στην προσβαλλόμενη απόφαση είναι στην προκειμένη περίπτωση εντελώς θεωρητική. Οι ιταλικές αρχές δεν είχαν ποτέ επιδείξει διάθεση να αυξήσουν τη δική τους συνδρομή για να αντιμετωπιστεί ενδεχόμενη μείωση της κοινοτικής συνδρομής. Εξάλλου, είναι πολύ αμφίβολο, ενόψει της ιταλικής νομοθεσίας, ότι μια τέτοια αύξηση μπορεί να χορηγηθεί κανονικά στην προσφεύγουσα.
- 41 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το επιχείρημα το οποίο η Επιτροπή αντλεί από τη διακριτική ευχέρεια των εθνικών αρχών ως προς την ανάληψη της προκαταβολής που της καταβλήθηκε. Θεωρεί ότι δεν ασκεί επιρροή το αν το Ιταλικό Δημόσιο υποχρεούται, λόγω της προσβαλλόμενης αποφάσεως, να αποδώσει στην Επιτροπή τις χρηματοδοτικές συνδρομές. Λόγω της αποφάσεως, η προσφεύγουσα υποχρεούται να αποδώσει, εν πάση περιπτώσει, την προκαταβολή που της καταβλήθηκε επί του υπολοίπου της χρηματοδοτικής συνδρομής.
- 42 Η προσφεύγουσα φρονεί περαιτέρω ότι δεν ασκεί επιρροή, ως προς την παρούσα προσφυγή, το αν η ζημία που υπέστη η ανάδοχος επιχείρηση ως συνέπεια της μείωσης της χρηματοδοτικής συνδρομής αναλαμβάνεται σε τελική ανάλυση από το κράτος μέλος ή τον δήμο λόγω πράξεων ή περιστατικών τα οποία δεν έχουν καμία σχέση με την εκτέλεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η ενδεχόμενη ευθύνη του δήμου για την παρατηρηθείσα καθυστέρηση στην υποβολή της αιτήσεως οριστικής πληρωμής δεν έχει καμία επίπτωση στο γεγονός ότι το έννομο αποτέλεσμα της προσβαλλόμενης αποφάσεως (δηλαδή η μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής) ανατρέχει στην απόφαση αυτή.
- 43 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η δικαστική της προστασία δεν μπορεί να διασφαλίζεται μόνο μέσω ένδικων μέτρων προστασίας στο εθνικό επίπεδο και ότι η απόρριψη της παρούσας προσφυγής ως απαράδεκτης δεν θα είναι σύμφωνη προς τις απαιτήσεις της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.
- 44 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα προβάλλει, τέλος, ότι στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν την αφορά άμεσα ως προς την ουσία, η προσφυγή θα πρέπει ωστόσο να κριθεί παραδεκτή,

προκειμένου ο κοινοτικός δικαστής να έχει τη δυνατότητα να ελέγξει αν οι διαδικαστικές εγγυήσεις, στις οποίες είχε δικαίωμα στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, δεν παραβιάστηκαν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Κατά πάγια νομολογία, για να αφορά άμεσα έναν ιδιώτη προσφεύγοντα, που δεν είναι αποδέκτης της εκδοθείσας κοινοτικής πράξεως, αυτή πρέπει να παράγει άμεσα τα αποτελέσματά της στη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου και η εφαρμογή της να έχει χαρακτηριστικά καθαρά αυτόματο και να απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1998, C-386/96 P, Dreyfus κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2309, σκέψη 43, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2000, T-69/99, DSTV κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-4039, σκέψη 24, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3367, σκέψη 47).
- 46 Όταν η πράξη τίθεται σε εφαρμογή από τις εθνικές αρχές που είναι αποδέκτες, συντρέχει τέτοια περίπτωση αν το μέτρο δεν αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στις αρχές αυτές (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-54/96, Oleifici Italiani και Fratelli Rubino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3377, σκέψη 56). Το αυτό ισχύει όταν η δυνατότητα των αποδεκτών να μη δώσουν συνέχεια στην κοινοτική πράξη είναι καθαρά θεωρητική, εφόσον δεν υφίσταται αμφιβολία ως προς τη βούλησή τους να συναγάγουν συνέπειες σύμφωνες με την πράξη αυτή (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψεις 8 έως 10, και Dreyfus κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 44).
- 47 Στην προκειμένη περίπτωση, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, με την άρνηση που συνεπάγεται ως προς την παράταση της προθεσμίας υποβολής της αιτήσεως οριστικής πληρωμής, αποκλείει κάθε καταβολή της Επιτροπής προς το Ιταλικό Δημόσιο, δυνάμει της επίδικης χρηματοδοτικής συνδρομής, που δεν ζητήθηκε πριν την 31η Μαρτίου 1995. Επομένως, αναπτύσσει αποτέλεσμα στις σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής και του Ιταλικού Δημοσίου, το οποίο η προσφεύγουσα ορθώς χαρακτήρισε ως «περικοπή» της χρηματοδοτικής συνδρομής.

- 48 Όσον αφορά τα αποτελέσματα της αποφάσεως αυτής για την προσφεύγουσα, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι ο Δήμος των Συρακουσών της κατέβαλε τα ποσά που αντιστοιχούσαν στην κοινοτική και εθνική χρηματοδοτική συνδρομή για το σύνολο των δαπανών του σχεδίου οι οποίες αναγνωρίστηκαν με την από 3 Δεκεμβρίου 1996 απόφαση του Υπουργείου Θησαυροφυλακίου (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω).
- 49 Πράγματι, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, οι ιταλικές αρχές ενήργησαν χωρίς να αναμένουν την απόφαση της Επιτροπής ως προς το αίτημα παρατάσεως της προθεσμίας για την υποβολή της αιτήσεως οριστικής πληρωμής, ωσάν η αίτηση αυτή να έτυχε θετικής απαντήσεως (βλ. σκέψεις 17 και 18 ανωτέρω). Συναφώς, προκύπτει ασφαλώς από την απόφαση του γενικού διευθυντή της Cassa DD.PP., της 12ης Δεκεμβρίου 1996, ότι η καταβολή που πραγματοποίησε η τελευταία προς τον Δήμο των Συρακουσών πραγματοποιήθηκε «ως προσωρινή προκαταβολή». Αντιθέτως, η από 16 Ιανουαρίου 1997 απόφαση του Δήμου των Συρακουσών, με την οποία εγκρίθηκε η καταβολή ποσού 2 703 913 080 ITL προς την προσφεύγουσα, δεν περιλαμβάνει καμία επιφύλαξη και αναφέρει ότι πρόκειται για το υπόλοιπο της χρηματοδοτικής συνδρομής σχετικά με τα έργα που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα.
- 50 Στην κατάσταση αυτή, η προσβαλλόμενη απόφαση αναπτύσσει αποτελέσματα στη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας αποκλειστικά αν η τελευταία υποχρεούται, λόγω της αποφάσεως αυτής, να αποδώσει τη διαφορά μεταξύ του ποσού που εισέπραξε ως κοινοτική συνδρομή και του ποσού που κατέβαλε η Επιτροπή στο Ιταλικό Δημόσιο σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 51 Όμως, καμία σχετική υποχρέωση δεν απορρέει από την ίδια την προσβαλλόμενη απόφαση, ούτε από οποιαδήποτε διάταξη του κοινοτικού δικαίου που διέπει το αποτέλεσμα της αποφάσεως αυτής.
- 52 Εξάλλου, κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι οι αρμόδιες ιταλικές αρχές δεν διαθέτουν καμία διακριτική ευχέρεια ή ακόμη καμία εξουσία λήψεως αποφάσεως όσον αφορά μια τέτοια απόδοση. Συναφώς, το γεγονός ότι το άρθρο 20 της συμβάσεως παραχωρήσεως φαίνεται να εκφράζει την πρόθεση των

εθνικών αρχών να μετακυλίσουν στην προσφεύγουσα τις οικονομικές συνέπειες οποιασδήποτε αποφάσεως της Επιτροπής σχετικά με την κοινοτική συνδρομή δεν αρκεί για να αποδειχθεί το άμεσο συμφέρον που απαιτεί το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

- 53 Έτσι, η ληφθείσα κατά τρόπο αυτόνομο από τις ιταλικές αρχές απόφαση να καταβάλουν στην προσφεύγουσα ποσό που αντιστοιχεί στο σύνολο της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής που προβλέφθηκε αρχικά, χωρίς να αναμένουν την απόφαση της Επιτροπής σχετικά με την αιτηθείσα παράταση, παρεμβάλλεται μεταξύ της προσβαλλόμενης αποφάσεως και της νομικής καταστάσεως της προσφεύγουσας.
- 54 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.
- 55 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι δεν απολαύει, σε εθνικό επίπεδο, μιας αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, αρκεί η υπόμνηση ότι ενδεχόμενη ανυπαρξία μέσου ένδικης προστασίας στο εθνικό δίκαιο δεν αποτελεί λόγο για να υπερβεί το Πρωτοδικείο τα όρια της αρμοδιότητάς του που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-398/94, Kahn Scheerpaart κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-477, σκέψη 50).
- 56 Πρέπει επίσης να αντικρουστεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η προσφυγή της πρέπει να κριθεί παραδεκτή προκειμένου να δοθεί στο Πρωτοδικείο η δυνατότητα να εξακριβώσει αν το δικαίωμά της να ακουστεί πριν την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως έγινε σεβαστό από την Επιτροπή. Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η κατάσταση η οποία εμφανίζεται εν προκειμένω δεν μπορεί να εξομοιωθεί με εκείνη η οποία έδωσε λαβή στην έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1994, T-450/93, Lisrestal κ.λπ. κατά Επιτροπής [(Συλλογή 1994, σ. II-1177, σκέψεις 46 και 47), επιβεβαιωθείσα με απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-32/95 P, Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5373, σκέψη 28], που επικαλείται η προσφεύγουσα.

- 57 Πράγματι, αντίθετα από τους προσφεύγοντες στην υπόθεση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως Lisrestal κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσας, η προσφεύγουσα στην προκειμένη περίπτωση δεν αναφέρεται ονομαστικά στις αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με την επίδικη χρηματοδοτική συνδρομή. Η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε διαδικαστικούς λόγους, ανεξάρτητους από τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, στην οποία δεν προσάπτεται καμία παρατυπία, και η απόφαση αυτή δεν επιβάλλει στην προσφεύγουσα καμία υποχρέωση αποδόσεως της ενισχύσεως. Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει καμία άμεση σχέση, όπως αυτή που υπήρχε στην υπόθεση Lisrestal η οποία οδήγησε στην έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως Lisrestal κ.λπ. κατά Επιτροπής, που μπορούσε να δημιουργήσει για την προσφεύγουσα άμεσο συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως και δικαίωμα ακροάσεως πριν την έκδοσή της.
- 58 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 59 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα.
- 60 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το αίτημα της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 6 Ιουνίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. M. Moura Ramos